

Олена Мамчич

Олена Мамчич народилася в м. Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Автор 79 наукових публікацій та п'яťох поетичних збірок: „Территория души”, „Обманы дождей”, „Покаяние”, „...І був вечір, і був ранок...”, „Акварели” та неопублікованої прози. Друкувалася у періодичних виданнях Чернігівщини, Всеукраїнській дитячій газеті „Ліхтарик”, журналі „Дивослово”. Її поезії побачили світ в антологіях „Русская поэзия. Украина. XX век” (м. Київ), „Сучасна новелістика та лірика України”, 2007, 2008 (м. Канів), „Рунь. Твори письменників Чернігівщини для дітей” (м. Чернігів), збірниках „Aestas”, „Autumnus”, „Bruma”, „Politika”, „Amor” (м. Канів). Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу „РУСЛЮ” („Русское слово Украины”, 2007 р.) „За збереження та продовження кращих традицій російської поетичної словесності” за збірку „Покаяние”. Літературний редактор і перекладач творів чернігівських авторів. Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

«И снова с небом – вечность-фатум...»

* * *

Я прыгну с обрыва
И стану у самой воды,
Походы в леса –
Заблуждение
И просто отрада,
А всякая дичь,
Что наградой тебе –
За труды,

В ответ не простит
Запоздалого взгляда.
Сметается всё
Перед чистым забвеньем
Земли,
И будешь изломан
Дождями,
Снегов перелетом...
Объятья воды
Примут тихо
И ночи, и дни,
И шепот Судьбы,
Что завещаны
Мудрым пилотом...

* * *

Остроконечная лавина
Побед чужих и поражений,
Один остался, будто инок,
В плену проигранных сражений.
И снова с небом –
Вечность-фатум,
Смущаясь,
Звезды покраснели,
И близок час
Лихой расплаты,
И скоро
Засвистят метели...
Зима и лето,
Вёсен осень
Все так же
Над землей промчатся,
Характер времени
Несносен,
И бесполезно
С ним сражаться...

* * *

О одиночество!
Святая простота!
На что надеешься
В тени усталых судеб?
О ком заботишься?
И в чем твоя мечта?
Кого еще
Ты мимоходом сгубишь?
Где твой предел?..
Оставишь за чертой
Того, кто не умел
С тобой сражаться,
Не принял бой,
И на горе крутой –
Паломник
У завещанного братства...
Ты – боль души,
Обман и вечный крест,
Ты – расстояние
Отчаянья и горя,
На чью судьбу
Укажет грешный перст, –
Тот не посмеет
Приговор оспорить...

* * *

Сомкнуты губы.
Сдвинуты брови.
Век небылиц.
Роспись древняя стен.
Даль бесконечна
Заревом новым.
И не уйти
От Судьбы
Насовсем...